

Vejen var farbar. Kusken rykkede i Tømmerne, og Slæden satte sig i Bevægelse.

Da fandt han i sidste Øjeblik paa at sige:

„Farvel, Venner . . . og Tak for jeres Velkomst! Jeg priser mig lykkelig over at have fundet saadanne Mænd til at rydde Vejen for mig! Det er mit Haab, at vi skal komme godt ud af det med hinanden!“

„Det vil vi nok!“ svaredes der tilbage fra mange Munde.

„Og vi trænger til det!“ raabte en dyb, truende Røst bagest i Flokken — efterfulgt af en bifaldende Mumlen.

Disse Ord og navnlig Tonen, hvori de udtaltes, bragte Kapellanen til at studse. Hvad mon de egentlig mente dermed? — tænkte han, mens Slæden atter fløj vuggende hen over Sneen. Da randt Provstens Ord om Urostifterne i Menigheden ham ihu; og han overfaldtes af en let Sørgmodighed. Altsaa var der ogsaa her Strid og Tvedragt!

Ikke længe efter naaede Slæden Skibberup By. Ved Synet af de første Huse foer han forskrækket op . . . han havde undervejs ganske glemt den syge Mand og endnu ikke faaet overvejet, hvad han skulde tale til ham om. Men han beroligede sig snart. Mødet med Snekasterne havde i saa Henseende gjort ham fortrøstningsfuld. Han tvivlede ikke om, at jo Vorherre paany i det afgørende Øjeblik vilde lægge ham de rette Ord i Munden.

VII

Skibberup laa nede i en Lavning, omgivet af en Krans af mægtige Bakker, der kun aabnede sig mod Øst ud mod den nærliggende Fjord. Hvad der straks vakte Kapellanens Forbavselse, var den ualmindelige Mængde smaa Huse og uanselige Halvgaarde, hvoraf Byen hovedsagelig bestod. Der saaes neppe en eneste virkelig stor Bondegård; men rundt om et vidtstrakt Gadekær, der midt i den hvide Sne spejlede Stjernehimlen i sit mørke Vand, laa henved et halvt hundrede Hytter malerisk grupperede under Bakkerne, nogle gravede ind i selve Skræn-